

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph. D. ve věci

žalobců: a) L. N.
 zastoupen JUDr. Jakubem Kadlecem, advokátem
 vykonávajícím advokacii jako společník
 ve společnosti Vilímková Dudák & Partners, advokátní kancelář, s. r. o.,
 se sídlem Amazon Court, Karolínská 661/4, 186 00 Praha 8

 b) V. Š.

 c) M. T.
 zastoupen JUDr. Jaromírem Jeřábkem, advokátem
 se sídlem Staré náměstí 67, Rychnov nad Kněžnou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
 se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: **1. Státní pozemkový úřad**
 se sídlem Husinecká 102XE/11a, Praha 3 - Žižkov

2. I. Š.

v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. listopadu 2025, č. j. KUKHK-19XEXE8/DS/2025-5,

takto:

- I. Řízení ve věcech vedených u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 A 82/2025, sp. zn. 30 A 4/2026 a sp. zn. 6/2026 se spojují ke společnému řízení s tím, že nadále budou věci vedeny před Krajským soudem v Hradci Králové pod sp. zn. 30 A 82/2025.
- II. Žaloby se zamítají.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Silniční správní úřad I. stupně (Městský úřad Rychnov nad Kněžnou) rozhodl ve věci rozhodnutím ze dne 10. 1. 2025, č. j. MURK-OVŽP-2403/2025 – No, tak, že se na pozemcích p. č. XA, p. č. XB, p. č. XC a p. č. XD v k. ú. xx nenachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pozemních komunikacích“).
2. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný s odkazem na § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prvoinstanční rozhodnutí změnil tak, že na pozemcích p. č. XA, p. č. XB, p. č. XC a p. č. XD v k. ú. xx se veřejně přístupná účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nachází s tím, že se jedná o pozemní komunikaci s vozovkou (krom části na pozemku p. č. XD), jež je vyznačena modrými čarami do snímku letecké mapy a katastrální mapy. Dále ve výroku rozhodnutí uvedl, že ve zbývajících části se odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje.

II. Obsah žalob

3. Dne 19. 12. 2025 byla zdejšímu soudu doručena **žaloba žalobce a)**. Ten shrnul žalobní body následovně.
4. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se zcela opomenul vypořádat s konkrétními námitkami žalobce ohledně existence alternativních přístupových cest (zejména k domu č. p. XE a č. p. XF) a ignoroval argument žalobce, že severní větev cesty postrádá jakoukoli komunikační funkci.
5. Rozhodnutí žalovaného je dále nezákonné, jelikož nebyla naplněna podmínka nutné komunikační potřeby. Vlastníci v lokalitě [dům čp. XF, čp. XE, čp. XG i pozemky žalobce b)] disponují funkčními alternativními přístupy, ať už z titulu spoluvlastnictví příjezdových pozemků, nebo přes jiné komunikace. Vynucované zřízení veřejné cesty tak v daném případě postrádá zákonný podklad v podobě nezbytnosti a nepřípustným způsobem zasahuje do vlastnických práv žalobce.
6. Žalovaný rovněž nesprávně právně i skutkově posoudil otázku souhlasu s veřejným užíváním. Mechanicky aplikoval institut užívání „odnepaměti“, přičemž zcela ignoroval specifický historický účel cesty (obsluha areálu JZD), který vylučuje presumpci veřejného souhlasu, i aktivní projevy nesouhlasu vlastníků (umístění dopravního značení v roce 2007).

7. Konečně je rozhodnutí zatíženo závažnou procesní vadou, neboť žalovaný v rozporu se zásadou přímosti a dvojinstančnosti změnil skutkové závěry prvostupňového orgánu (získané místním šetřením) pouze na základě vlastního přehodnocení spisu „od stolu“, čímž žalobci odňal možnost bránit se proti novému hodnocení řádným opravným prostředkem.
8. Uvedené závěry žalobce a) v podstatě zopakoval ve své **replíce** ze dne 11. 2. 2026 k vyjádření žalovaného k žalobě.
9. Dne 13. 1. 2026 byla zdejšímu soudu doručena **žaloba žalobce b)**. Ten předně vyjádřil názor, že se žalovaný neřídil pro něj závaznými právními závěry Krajského soudu v Hradci Králové, které vyslovil ve svém předchozím rozsudku v této věci ze dne 2. 10. 2025, č. j. 30 A 43/2025-47. Přestože byl soudem výslovně zavázán k řádnému skutkovému zjištění, znovu určil rozsah komunikace převážně grafickým vymezením v mapě, aniž by prokázal, že se v tomto rozsahu jedná o fakticky existující, stavebně či funkčně vymezenou dopravní cestu, a aniž by postavil najisto, kde přesně na pozemku p. č. XD veřejně přístupná účelové komunikace končí. O právní povaze zbývající části této cesty pak ani nerozhodl, což bylo jeho povinností. Žalobce b) se svojí manželkou o to totiž ve svém podnětu k zahájení řízení žádali, o jejich žádosti tak nebylo rozhodnuto v celém jejím rozsahu.
10. Dle žalobce b) žalovaný neurčil komunikaci na základě reálně existujícího cestního tělesa, nýbrž vymezil její průběh a rozsah bez dostatečné opory v provedeném dokazování, tedy v důsledku neurčitě a nepřesně. Její vymezení provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí je nejen nesprávné a nezákonné, ale i bezdůvodné a nadbytečné, nad rámec původní žádosti. Žalobce b) a jeho manželka nežádali totiž o to, zda je určitá cesta umístěná na dotčených pozemcích veřejně přístupnou účelovou komunikací, ale pouze o to, zda se na dotčených pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace.
11. Žalobce b) dále považoval za nesrozumitelnou formulaci obsaženou ve výroku rozhodnutí, že *„se jedná o pozemní komunikaci s vozovkou (krom části na p. p. č. XD), jenž je vyznačena modrými čarami do snímku letecké a katastrální mapy.“* Není tak dle něho postaveno najisto, zda veřejně přístupnou účelovou komunikací je pouze ta část dotčených pozemků, na kterých se nachází vozovka nebo i ta část komunikace na pozemku p. č. XD, na které se vozovka nenachází. Vymezení hranic veřejně přístupné účelové komunikace zákresem do mapového podkladu nemá podle něj oporu v zákoně, ani o to v žádosti nežádal. Takový výrok je dle jeho názoru nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
12. Dne 15. 1. 2026 byla zdejšímu soudu doručena **žaloba žalobce c)**. Ten uvedl, že pro něj je i nyní napadané rozhodnutí nepřehledné, až nesrozumitelné, s množstvím obsáhlých citací z judikatury (i s obrázky), opět se žalovaný nezdržel nepřiměřené kritiky správního orgánu prvního stupně.
13. Z rozhodnutí je jasné jen to, že v této věci jde o posouzení znaků účelové komunikace buď separátně ve vztahu ke každému jednotlivému pozemku, kde předmětná cesta vede, nebo vcelku, zda je znakem veřejně přístupných účelových komunikací „veřejný zájem na užívání cesty“, otázky zániku veřejně přístupné účelové komunikace a posouzení nutné komunikační potřeby cesty. Je ale zajímavé, že sám žalovaný veřejnou přípustnost uzavírá oranžovou čarou za domem žalobce, protože nejde o stavbu.
14. Určitě lze dle žalobce souhlasit s tím, že v průběhu let se měnila technika i její rozměry a tím i potřebné rozměry cesty. Na druhou stranu v zájmu jistoty asi nelze vystačit s čarami

na papíru či monitoru, když samotné čáry v terénu mohou mít rozměry i několika decimetrů.

15. Dále žalobce c) vyjádřil nesouhlas s tím, aby se veřejně přístupná komunikace nacházela na téměř celém pozemku p. č. XC (z pohledu shora její dolní větev) ve vlastnictví jeho rodičů (SJM T.). Stejně tak vůbec nerozumí tomu, že na veřejně přístupnou účelovou komunikaci je již dlouho zakázáno vjíždět.
16. Vytkl také žalovanému, že ponechal ve výroku rozhodnutí text „*Ve zbývajících částech se odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje*“. Výrok prvoinstančního rozhodnutí totiž jiné než zmíněné body, které by mohly být potvrzeny, neobsahuje. Nesouhlasil se závěrečným vysvětlením, že „onou zbývajících částí“ je část odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí, která ob stojí vedle argumentace odvolacího orgánu uvedené v tomto rozhodnutí. Ale to se přeci netýká výroku prvoinstančního rozhodnutí.
17. Žalobci a) a b) navrhovali, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Žalobce c) uvedl, že žádá soud o posouzení napadeného rozhodnutí, konkrétní žádání navrhopvat nechtěl.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení k žalobám

18. K žalobě žalobce a) žalovaný uvedl, že v projednávané věci je s ohledem na konfiguraci předmětné cesty a její historii nutné se vyvarovat izolovaného posuzování jednotlivých znaků veřejně přístupné účelové komunikace na jednotlivých parcelách, které ji tvoří. S touto skutečností se podle svého přesvědčení dostatečně vypořádal. Není také pravdou, že se nevyjádřil k tvrzené alternativě přístupu k domu čp. XE přes zahradu. Zdůraznil, že historicky se užívaly obě větve dané cesty. Z toho vyplývající skutečnost, že na několika třeba i desítkách metrů této cesty není naplněna podmínka nutné komunikační potřeby, nebrání deklarování veřejně přístupné účelové komunikace.
19. Stran veřejného užívání cesty odkázal na čestná prohlášení jejích uživatelů, kdy z těchto plyne, že tzv. severní část cesty byla používána více, což je logické, protože pokud někdo hodlal užít cestu k dopravě do polí, resp. i za oním zdvojením, pak by při užití tzv. jižní části musel dvakrát odbočit do téměř pravého úhlu, což by nebylo úplně snadné. Pokud se dnes žalobce a) snaží zpochybnit pravost těchto čestných prohlášení, pak jde o snahu účelovou, nikoliv o relevantní argument; žádný důvod k pochybnostem o pravosti uvedených listin není.
20. Tvrzení, že tzv. severní větev cesty není dopravně nezbytná pro žádné nemovitosti, není jednak pravdivé (na tuto větev je dopravně napojena stp. č. XH), ale jde zejména o ignoraci poměrů v dané lokalitě. Obě větve dané cesty totiž tvoří jeden celek.
21. Právní předchůdci žalobce a) podali v roce 2007 podnět ke stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci. Tomu tehdy bylo vyhověno, na cestě došlo k omezení vjezdu vozidel. Nejedná se však o nesouhlas s veřejným užíváním cesty, který by byl způsobilý zpochybnit skutečnost, že předmětná cesta byla veřejností užívána odnepaměti.
22. Žalovaný se rovněž ohradil proti tvrzení, že byla porušena zásada dvojinstančnosti. Své názory prezentoval průběžně ve všech přechozích zrušovacích rozhodnutích. Stejně tak i v předchozím pozměňovacím rozhodnutí, které bylo Krajským soudem v Hradci Králové v říjnu 2025 zrušeno. Proto měli i účastníci po vrácení věci k dalšímu řízení

žalovanému možnost se k takto vyjádřeným názorům žalovaného na věc vyjádřit, což učinil i žalobce a) a tato jeho argumentace byla v napadeném rozhodnutí vypořádána.

23. **K žalobě žalobce b)** žalovaný uvedl, že předmětem řízení byla otázka, zda je cesta, kterou žalobce b) coby žadatel specifikoval ve své žádosti, buď a) veřejně přístupnou účelovou komunikací nebo b) cestou soukromou, nepodléhající režimu zákona o pozemních komunikacích. Ve výroku napadeného rozhodnutí je přesně vymezeno, kde se veřejně přístupná účelová komunikace nachází. A contrario je tedy evidentní a mimo jakoukoliv pochybnost, že kdekoliv mimo uvedené vymezení se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci nejedná.
24. Faktická existence cesty v terénu prokázána byla a byla v napadeném rozhodnutí také řádně popsána a hodnocena. Rovněž byla graficky vymezena ve výroku tak, aby bylo zcela určité a jasné, kde se nachází a kde nikoliv. Rozsah grafického vymezení byl v rozhodnutí odůvodněn. Z rozhodnutí je evidentní, že deklarována byla veřejně přístupná účelová komunikace v rozsahu dle grafické části na specifikovaných pozemkových parcelách; dále bylo uvedeno, že se jedná o pozemní komunikaci s vozovkou, ovšem krom části pozemku p. č. XD, kde se vozovka nenachází.
25. **K žalobě žalobce c)** žalovaný uvedl, že předmětná cesta pokračující dále do polí, již za místem, které je vymezeno ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí, neplní nutnou komunikační potřebu pro žádnou nemovitost. To byla zásadní okolnost (a nikoli to, zda je cesta zpevněná), která určila to, jaká bude právní povaha cesty v daném prostoru.
26. Výrok rozhodnutí je dle žalovaného zcela určitý, neboť vymezuje předmětnou cestu kombinací a) toho, po jakých pozemkových parcelách prochází, b) specifikací povrchu (vozovka, zcela evidentně odlišitelná od okolí), c) grafickým znázorněním. V místě, kde předmětná cesta již není stavbou, ale jedná se o vyjeté koleje v terénu (mezi trávou a křovím), je požadavek žalobce c) na ještě větší specifikaci (tj. když uvádí, že v řádu decimetrů je specifikace takové cesty nedostatečná) objektivně nemožné splnit.
27. Na začátku předmětné cesty, u napojení na silnici, je umístěna dopravní značka B1 (tj. zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech) s dodatkovou tabulkou „mimo povolení vlastníka pozemku“. Tuto místní úpravu provozu na pozemních komunikacích stanovil správní orgán, který stanovuje místní úpravu provozu na veřejných cestách. Tyto okolnosti by měly být žalobci c) známy, neboť byly opakovaně zmiňovány v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů.
28. Pokud zákon umožňuje provést v odvolacím řízení jak změnu výroku, tak změnu odůvodnění [§ 90 odst. 1 psím. c) správního řádu], pak je onou neměněnou částí odvoláním napadeného rozhodnutí ta část odůvodnění, která ob stojí vedle argumentace odvolacího orgánu.
29. U všech žalob navrhl žalovaný jejich zamítnutí.
30. Pokud jde o **osoby zúčastněné na řízení**, tak před spojením žalob ke společnému projednání se žalobce a) vyjadřoval písemně k ostatním žalobám právě z pozice osoby zúčastněné na řízení. Tato vyjádření není dle krajského soudu potřebné podrobněji popisovat, protože žalobce a) v nich v podstatě promítal své názory na věc vyjádřené ve své vlastní žalobě. V podrobnostech proto krajský soud na obsahy těchto jeho vyjádření odkazuje.

31. Osoby zúčastněné na řízení – Státní pozemkový úřad a I. Š., manželka žalobce b) -se k věci meritorně nevyjádřily.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

32. Podle § 39 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”), platí, že: *„Samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání.“*
33. Po posouzení obsahu všech podaných žalob, které směřují proti stejnému rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že zde jsou podmínky pro to, aby o shora uvedených věcech v zájmu hospodárnosti řízení proběhlo společné řízení, neboť věci spolu skutkově i právně souvisejí. Soud proto postupoval dle výše citovaného ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. a řízení o těchto věcech spojil ke společnému řízení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
34. Krajský soud následně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního. Učinil tak bez nařízení, neboť s tím ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili jak účastníci řízení, tak osoby na něm zúčastněné. O věci usoudil následovně.
35. Všechny nemovitosti označené v tomto rozsudku se nacházejí v katastrálním území xx. Krajský soud již tedy nebude tento údaj u jejich označení pro zjednodušení uvádět.
36. Právní režim pozemních komunikací upravuje zákon o pozemních komunikacích, který je vymezuje jako *dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci*, viz § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Pozemní komunikace jsou dle odst. 2 téhož ustanovení členěny do čtyř kategorií, a to na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace. Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva, mohou být účelové komunikace ve vlastnictví soukromých subjektů.
37. Podle ustanovení § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která *slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*. Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, přičemž zákon počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou veřejně přístupné, jedná-li se o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu (§ 7 odst. 2 zákona). V takovém případě je účelová komunikace přístupná v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu.
38. Z citované právní úpravy tak vyplývá, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace *ex lege* (tj. ze zákona, aniž by bylo třeba o její kategorizaci vydávat správní rozhodnutí), bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace, jak jsou vymezené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a zároveň pojmové znaky účelové pozemní komunikace, vymezené v § 7 odst. 1 (event. § 7 odst. 2) tohoto zákona.
39. První dva znaky účelové komunikace tak definuje zákon o pozemních komunikacích. Jsou to 1) zřetelná (v terénu patrná) cesta určená k užití vozidly a chodci pro účel dopravy a 2) Za správnost vyhotovení: R. V.

spojující jednotlivé nemovitosti pro potřeby jejich vlastníků nebo spojující tyto nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi nebo sloužící k obhospodařování zemědělských nebo lesních pozemků.

40. Kromě shora uvedených náležitostí, které vyplývají přímo ze zákona, bude veřejně přístupná účelová komunikace existovat pouze se souhlasem vlastníka. Tento závěr vyplývá z dosavadní judikatury civilní i správní (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003–64, a nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06), která navazuje již na rozhodovací praxi předválečného Nejvyššího správního soudu. Ten mimo jiné dovodil, že „*pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznati za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnován buď výslovným projevem nebo z konkludentních činů vlastníka byl k obecnému užívání určen a dále především z toho, že toto užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby.*“ (Boh A 10017/32).
41. Co se týče „kvality“ souhlasu vlastníka, ten může být buď výslovný, či konkludentní. Jestliže však vlastník se zřízením účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto *nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas*, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník *strpěl užívání pozemku* jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku – účelové komunikace, tito nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. Výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze případy, kdy nedochází k převodu mezi soukromými subjekty, ale kdy je komunikace nabývána od veřejnoprávní korporace – zde nelze souhlas bez dalšího presumovat (nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06). Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009–66).
42. Druhou judikatorně dovozenou podmínkou pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace je též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Existují-li tedy jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům.
43. Ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace musí být kumulativně splněny všechny čtyři výše uvedené pojmové znaky.
44. Nyní již ke konkrétnímu posouzení projednávaného případu. Krajský soud považuje za vhodné, aby se v zájmu přehlednosti vyjádřil postupně ke všem žalobním námitkám obsaženým v žalobách jednotlivých žalobců.
45. Pokud jde o **žalobu žalobce a)**, pak krajský soud se v první řadě nemohl ztotožnit s tvrzeními, kterými namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

46. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu zakládá správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006–76). Skutečnost, že účastník řízení s důvody, kterými správní orgán podpořil výrok svého rozhodnutí, nesouhlasí, nepředstavuje jeho nepřezkoumatelnost.
47. Krajský soud ještě dodává, že povinnost posoudit všechny odvolací (žalobní) námitky neznamená, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“ K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2017, č.j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož „není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43).“
48. Žalovaný reagoval výslovně na argumentaci žalobce a) na str. 8 až 12 napadeného rozhodnutí. Vypořádal se jak s tvrzením žalobce ohledně nutné komunikační potřeby k domu čp. XF (str. 10), tak s jeho tvrzením ohledně nutné komunikační potřeby k domu čp. XE. A to fakticky s oběma žalobcem a) navrhovanými variantami, kdy akcentoval, že přes zahradu p. č. XCH, která byla součástí obou těchto variant, cesta umožňující běžnou dopravní obslužnost rodinného domu čp. XE nevede – viz str. 10.
49. Žalovaný se vypořádal rovněž s nutnou komunikační potřebou i ohledně severní větve cesty, tedy k domu čp. XG. V obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí několikrát objasňoval, proč je nutno obě větve cesty považovat za jeden celek. Žalovaný také spolehlivě vyvrátil tvrzení žalobce a) že k jeho domu čp. XG existuje alternativní přístup přes jeho zahradu a pozemek ve vlastnictví města p. č. XI na silnici. Za pomoci fotodokumentace dané lokality tak bylo prokázáno, že na této tvrzené alternativě přístupu se žádná cesta nenachází, naopak jsou tam keře a přes 1 m vysoká zeď (viz str. 11).
50. Žalovaný tedy reagoval (ať už výslovně nebo implicitně) na všechny žalobcovy námitky a tvrzení. Jeho závěry jsou z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, toto rozhodnutí tedy rozhodně není nepřezkoumatelné ať už z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů.
51. Napadené rozhodnutí neseznal soud z důvodů tvrzených žalobcem a) ani nezákonným.
Za správnost vyhotovení: R. V.

52. Jak už soud konstatoval, žalovaný se fakticky zabýval ohledně znaku nutné komunikační potřeby všemi variantami, se kterými žalobce a) ve svých podáních v odvolacím řízení přišel. Objasnil, proč je na předmětnou cestu nutno nahlížet jako na celek (viz např. str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí) a proč neexistují alternativní přístupové cesty k domům čp. XG, čp. XE a čp. XF, tedy proč cesta naplňuje znak nutné komunikační potřeby. A také odůvodnil, proč jsou žalobcem tvrzené varianty přístupu k jednotlivým domům právně i fakticky nereálné. V souvislosti s tím rovněž ozřejmil, proč tuto funkci plní obě větve předmětné cesty od místa, kde se cesta rozdvojuje, až po místo, kde se spojuje (viz např. také str. 7 napadeného rozhodnutí). V podrobnostech na tyto závěry krajský soud odkazuje, neboť s nimi souhlasí a považuje za nadbytečné, aby je po žalovaném opakoval. Ve shodě s ním tedy konstatuje, že tento znak VPÚK byl u posuzované cesty naplněn.
53. Žalovaný správně posoudil i existenci dalšího znaku VPÚK, tedy otázku veřejného užívání dotčených pozemků. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že ze všech podkladů, které v souvislosti s posouzením této otázky byly správními orgány obstarány (např. mapové podklady, či čestná prohlášení osob, jejichž v zásadě shodný obsah není z žádných relevantních příčin důvod zpochybňovat; žalobce v tomto směru přišel až v žalobě pouze se zcela obecnými a nekonkrétními tvrzeními, což po tak dlouhém správním řízení navíc působí dosti účelově), plyne, že předmětná cesta je tzv. cestou odnepaměti. Tedy že byla, kam paměť žijících osob sahá, využívána neomezenou množinou osob k různým účelům za souhlasu vlastníků jednotlivých pozemků s jejím veřejným užíváním. Naopak nebylo prokázáno tvrzení žalobce a), že cesta sloužila v minulosti pouze k cestě do objektu kravína a že po jeho zániku zanikla i ona.
54. Vznik veřejně prospěšné účelové komunikace je pak závazný pro další vlastníky (právní nástupce) pozemků, na nichž se tato nachází. Skutečnost, že právní předchůdci žalobce a) v roce 2007 požádali o úpravu užívání VPÚK (důsledkem čehož byla instalace zákazové dopravní značky), tedy nemůže mít za následek zánik VPÚK na dotčených pozemcích. Implicitně lze z tohoto jejich postupu naopak dovodit, že si byli existence VPÚK dobře vědomi.
55. Za splnění shora vymezených zákonných a judikatorních podmínek tak deklarace existence veřejně prospěšné účelové komunikace na pozemcích fyzických či právnických osob nemůže představovat nepřiměřený zásah do jejich vlastnického práva.
56. Ze strany žalovaného nedošlo ani k procesním vadám, které mu žalobce a) v žalobě vytýkal.
57. Předně, krajský soud neshledal, že by se žalovaný neřídil jeho pokyny obsaženými v předcházejícím zrušujícím rozsudku ze dne 2. 10. 2025, č. j. 30 A 43/2025-47. Vypořádal se se všemi námitkami žalobců, které byly vzneseny v průběhu odvolacího řízení a komplexně se vypořádal s existencí všech zákonných a judikatorních znaků veřejně prospěšné účelové komunikace. V tomto směru nemá soud žalovanému nyní co vytknout.
58. Pokud jde o názory na meritum věci, pak ty žalovaný ve své podstatě vyjádřil již v předchozím svém rozhodnutí, které bylo zrušeno shora označeným rozsudkem zdejšího soudu. Ostatně to bylo zrušeno pouze z procesních důvodů. Bylo zřejmé, že na rozdíl od silničního správního úřadu I. stupně je žalovaný toho názoru, že na dotčených pozemcích VPÚK existuje a z jakých důvodů.

59. Žalobci a) tedy názory žalovaného v tomto směru musely být dobře známy a nemohly být pro něj překvapující. O tom svědčí i fakt, že po vrácení věci soudem žalovanému k dalšímu řízení se ve věci žalobce a) znovu vyjadřoval a s názory žalovaného polemizoval – jeho připomínky z odvolacího řízení se v podstatě kryjí s nynějšími žalobními body. Na tyto námitky žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí také reagoval (viz shora).
60. Pokud tedy žalovaný změnil prvoinstanční rozhodnutí a na rozdíl od něj deklaroval existenci VPÚK, rozhodně tímto postupem neporušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, ale využil možnosti, kterou mu dává ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. A zcela správně – je totiž z pohledu soudu žádoucí, aby odvolací orgán, pokud jsou pro to splněny podmínky, sám ve věci meritorně rozhodl. Je tedy oprávněn mimo jiné změnit prvoinstanční rozhodnutí, správní řízení tvoří jeden celek.
61. V posuzované věci pro takové procesní vyústění jednoznačně podmínky byly, žalovaný měl na základě obsahu správního spisu k dispozici dostatek podkladů pro meritorní rozhodnutí. Krajský soud souhlasí i s názorem žalovaného, že prvoinstanční rozhodnutí vykazovalo hrubé nedostatky stran právního hodnocení věci. Silniční správní úřad I. stupně navíc evidentně opakovaně nerespektoval právní závěry žalovaného coby odvolacího orgánu, jak plyne z předchozích zrušujících rozhodnutí žalovaného ve věci.
62. Žalovaný důkazy nijak nedoplňoval, protože to nebylo třeba; skutkový stav byl zjištěn v úplnosti. Nemusel proto ani znovu provádět místní šetření, podkladů měl dostatek. Nelze mu proto vytýkat, že rozhodl tzv. od stolu.
63. Pokud jde o **žalobu žalobce b)**, dovoluje si soud nejprve vyjádřit určitý podiv na tím, že žalobce b) žalované rozhodnutí napadá, neboť to byl on s manželkou, kdo podali žádost o deklaraci VPÚK na předmětných pozemcích. Jejich žádosti tedy bylo žalovaným rozhodnutím v podstatě vyhověno.
64. K jednotlivým žalobním bodům soud konstatuje následující. Předně znovu opakuje, že žalovaný se řídil jeho pokyny obsaženými ve shora označeném zrušujícím rozsudku. Důsledně zjistil skutkový stav věci, a logicky a srozumitelně odůvodnil své závěry, proč se na předmětných pozemcích a kde přesně nachází veřejně prospěšná účelová komunikace. Dle názoru soudu nemůže být sporu, kde tato na pozemku p. č. XD končí, neboť je to zřetelně a s dostatečnou mírou přesnosti zakresleno do snímku letecké a katastrální mapy, který je součástí výroku napadeného rozhodnutí. Toto vymezení je natolik přesné, že v praxi nemůže v dané lokalitě působit potíže.
65. Žádost žalobce b) a jeho manželky z roku 2021 se sice týkala celého pozemku p. č. XD a pozemku p. č. XJ (pole, přístupu na něj se manželé Štěpánkovi podáním žádosti domáhali), ale pokud žalovaný rozhodl, že na určitých částech přesně označených pozemků se VPÚK nachází, je naprosto zřejmé, že na zbývajících pozemcích či na zbývajících částech pozemků, které byly předmětem žádosti, tomu tak není. K otázce přístupu na pozemek p. č. XJ se navíc žalovaný výslovně vyjádřil na str. XE a 5 napadeného rozhodnutí. O žádosti manželů Štěpánkových tedy bylo rozhodnuto v úplnosti.
66. V souvislosti s tím není vůbec srozumitelné, co žalobce b) míní svojí argumentací v prvním odstavci na str. 5 žaloby. Ačkoliv v předchozím žalobním bodu namítal, že ve správním řízení nebylo rozhodnuto o celém předmětu řízení, v tomto tvrzení přichází vlastně s opačnou argumentací, tedy že bylo rozhodnuto nad rámec žádosti, resp. že bylo rozhodnuto o něčem jiném, než o co s manželkou žádali. Takové tvrzení ale neodpovídá
- Za správnost vyhotovení: R. V.

skutečnosti. Z obsahu žádosti plyne, že manželé Š. žádali o vydání deklaratorního rozhodnutí, zda se na jimi označených pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Přesně o tom žalovaný rozhodl.

67. Ze slovní části výroku rozhodnutí (v němž žalovaný odkazuje při vymezení VPÚK např. také na existenci vozovky) a ze snímku letecké a katastrální mapy, do kterého byla VPÚK zakreslena a který je součástí výroku rozhodnutí, je zcela zřejmé, kudy VPÚK vede, kde se nachází. Obecně není nutné (a posuzovaný případ není výjimkou), aby silniční správní úřad za účelem vyznačení VPÚK pořizoval geometrický plán. Jak už uvedl soud shora, způsob vymezení veřejně prospěšné účelové komunikace žalovaným v napadeném rozhodnutí je dostatečně přesný, a v důsledku toho nemá potenciál působit v praxi problém. Soud rovněž opakuje, že svoje závěry, proč vymezil VPÚK na předmětných pozemcích právě takto, žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil; rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné. Žalovaný jasně odůvodnil, proč shledal existenci VPÚK právě v tomto rozsahu, v této délce a šířce; v souvislosti s tím také vyhodnotil důkazy, na základě kterých tak učinil. V podrobnostech na tyto pasáže napadeného rozhodnutí soud odkazuje, neboť se s nimi ztotožňuje.
68. Pokud jde o **žalobu žalobce c)**, tak ten ani nenavrhл zrušení rozhodnutí, pouze jeho přezkum soudem. Vystává tedy otázka, zda vůbec tvrdí, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do některého z jeho veřejných subjektivních práv, jak vyžaduje § 65 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud ale v tomto směru přistoupil k žalobě vstřícně, když zohlednil v podstatě jedinou konkrétní kritickou výtku žalobce c) stran dané problematiky, a to že nesouhlasí s existencí VPÚK na pozemku p. č. XC (byť ten je ve vlastnictví jeho rodičů).
69. Dle názoru soudu jde o námitku poněkud paradoxní, protože existence VPÚK byla deklarována zejména proto, že slouží jako příjezdová komunikace (také) k domu čp. XE a domu čp. XF, které jsou ve vlastnictví žalobce nebo jeho rodičů. Existence veřejně prospěšné účelové komunikace je tedy v jeho prospěch; přesto nechce, aby vedla po jednom z pozemků jeho rodičů.
70. Krajskému soudu tedy nezbyvá než zopakovat shora již uvedené, tedy, že z výroku napadeného rozhodnutí je jasné, kde se VPÚK nachází a z jakých důvodů. Zřetelně je také určeno, kde za domem žalobce c) čp. XF končí. Stěžejním důvodem pak není konstatování žalovaného v závěru str. 13 napadeného rozhodnutí, jak se mylně žalobce c) domnívá. V této části rozhodnutí se žalovaný věnoval znaku patrnosti cesty v terénu.
71. Přesnější zaměření VPÚK nebylo na místě, tato byla vymezena dostatečně přesně, jak už uvedl soud shora.
72. Proč byl omezen provoz na dané cestě, plyne z důkazů obstaraných ve správním řízení, žalobce c) se s nimi mohl ve správním spise seznámit. Nutno ovšem zdůraznit, že se nejedná o věc relevantní pro posouzení merita věci.
73. Stejně tak je zcela irelevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí polemika žalobce c), že si žalovaný mohl odpustit kritiku prvoinstančního správního orgánu. Důvodem bylo zejména objasnění, proč po několika zrušujících rozhodnutích, kdy prvostupňový správní orgán evidentně nerespektoval právní závěry odvolacího orgánu, v důsledku toho žalovaný ve věci rozhodl za využití § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Na tom nespatřuje krajský soud nic nepatřičného, naopak. Kritika prvoinstančního orgánu učiněná žalovaným byla zcela na místě.

74. Žalovaný objasnil i to, co rozumí onou zbývajícím částí, v níž se odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje (str. 18). Tuto jeho argumentaci krajský soud akceptuje. A dodává, že v důsledku této části výroku napadeného rozhodnutí nemůže docházet k žádnému zásahu do veřejných subjektivních práv účastníků řízení, tedy ani žalobce c).
75. Krajský soud tak uzavírá a shrnuje, že žádné ze žalobních námitek ani jednoho ze žalobců nepřisvědčil. Neshledal tedy žaloby důvodnými a nezbylo mu, než je zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

76. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.
77. Ohledně osob zúčastněných na řízení krajský soud vyšel z dikce § 60 odst. 5 s. ř. s. a rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť z obsahu soudního spisu nelze dovodit, že jim nějaké náklady v souvislosti se soudním řízením vznikly. Ostatně žádná z nich se náhrady nákladů řízení ani nedomáhala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti výrokům II., III. a IV. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. dubna 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.